

lertid for lidt i Vægtskaalen; der maatte mere til, forstod jeg: Arbejde! Jeg plantede mig ved mit Skrivebord, gjorde Udkast — skrev — stregede ud — skrev igen — stregede atter ud o. s. v. Resultatet blev en Afhandling af omtrent lutter Udstregninger. Jeg forsøgte, næste Dag, men alt, hvad jeg naaede at producere, var — Sved. Da fik jeg i Aftes en — efter min Mening — lys Idè, som jeg øjeblikkelig virkeliggjorde. Jeg aflagde min ugifte Onkel en Visit. Han bebor en hyggelig Ungkarlejlighed og har megen Tid til fri Raadighed.

»God Aften, Onkel!«

»God Aften, min Dreng!«

Han er nøjagtig 2 Aar og 3 Maaneder ældre end jeg, og denne Aldersforskel, i Forbindelse med hans Eneboerliv og Hang til Filosofi, gør, at han som Regel finder denne Tiltale mest passende.

»Hør, Onkel! jeg har faaet en meget ærefuld Opfordring.«

»Glæder mig.«

»Det er om at levere Bidrag til »Kvinden og Samfundet«, og jeg har givet Løfte.«

»Meget dumt af dig.«

»Ja, hvorfor?«

»Har Du da noget Bidrag?«

»Ne—i.«

»Hm! Du kalder det ikke dumt at love bort, hvad man ikke har?«

»Ser Du! jeg tænkte — — —«

»Nej, bild mig ikke det ind, min Dreng!«

»Jo, jeg mente virkelig — — —«

»Nu, det lader sig høre. Hvad mente Du saa?«

»At jeg, naar det kneb, kunde gaa til dig.«

»Ja saa!«

Slaget var vundet, saa jeg. Et lille Smil, der spillede i Øjenkrogen og om Munden, truede med at tage Magten og aabenbare al den Elskværdighed, han i Virkelighdden sidder inde med, men søger at skjule. Jeg pegede paa Skrivebords-skuffen, hvor jeg vidste, der var Bidrag for en Tid. En Aften, da han — forglemmende de 2 Aar og 3 Maaneder — samtalede med mig som med en jævnaldrende, fik jeg ud af